

De visser en de vis

Jij bent de visser
die op de grote oceaan je net sleept,
je huid ruikt naar de geur van de zee,
je armspieren kronkelen onder de grote zon.

Ik ben de vis
met doorschijnende vinnen en schubben,
die samen met duizenden andere vissen
wanhopig in je net spartelt.

Ik lig doodsbenauwd op de bodem van je boot.
Jij hebt me gevangen,
omdat je moet leven.

Jij bent ook de vrouw
met haar boodschappentas, die rondkijkt op de markt.
Ik ben al dood,
maar mijn ogen zijn nog niet gesloten.
Mijn vlees is nog vers
en mijn kieuwen nog echt rood.

Jij nam me mee naar huis,
sneed me in stukjes
voor in de pan.
Hete soep staat
deze winteravond op het menu
en jij en je kinderen
worden verzadigd, samen onder één dak.
Niemand vraagt
wat ik ooit was.
Kan iemand mijn identiteit herkennen
wanneer vorm en leegte
van dezelfde werkelijkheid zijn?

Ik ben door duizend miljoen levens gegaan,
als een vis die zwemt in een rivier
of als één die in de grote oceaan zwemt.

Ik heb overal gereisd.

Mijn huis is het heelal, is een paleis,
mijn wereld is vol koralen en zeepaddenstoelen,
in blauwe en purperen en vele kleuren,
soms lijken ze op esmeralda's.

In scholen met miljoenen andere vissen
heb ik gereisd

heen en terug,

heen en terug,

vrij,

gelukkig.

Maar in al die levensperiodes

heb ik ook geprobeerd te oefenen.

Zodat ik iedere keer

als ik in jouw net werd gevangen,

vol vrede kon sterven,

zonder wraak,

zonder wanhoop,

omdat ik weet:

leven ontstaat uit dood,

zijn ontstaat uit niet-zijn,

alles is van elkaar afhankelijk en jij en ik,

wij omvatten elkaar.